

[Hagen Hagensen]

også personalemæssigt. I den forbindelse må jeg dog sige, at det aktstykke, det drejer sig om, og som jeg i øvrigt ikke skal røre så meget ved, drejer sig jo alligevel om en årsudgift på 35 mill. kr., så nok er forbrydelsernes antal steget, og det kan vel tale for, at vi skal have mere plads i vore anstalter til afsoning, men andre former for afhjælpning af den pukkel, vi har, bør for mig at se prøves, forinden man skrider til udvidelse af fængselskapaciteten. Som aktstykket er bygget op både i henseende til at åbne celler på ny og til at få flere medarbejdere inden for kriminalforsorgen, er det egnet til, at man kan skynde sig langsomt og få det til at passe ind i billedet. Vi skal prøve på, om vi ikke kan få en hel del af denne pukkel bragt ud af verden på anden måde. Jeg vil gerne spørge ministeren om, hvor mange af de ca. 7.600, der venter på at komme til at afsone straffe, der er idømt hæftestrafte. Jeg vil mene, at en væsentlig del af disse i øvrigt er folk, der er dømt for overtrædelser af færdselslovgivningen i henseende til at have kørt med for meget sprit i blodet. Det kan være belastende for alle at vente, men vi kan også prøve på, om der ikke ad nye veje kan skaffes afsoningsforhold. Jeg har peget på, at der er skoler og institutioner til rådighed, i hvert fald visse dele af året, der meget vel kunne tage en del af de folk, der blot skal frihedsberoves, og hvortil der ikke kræves så overvældende meget mandskab til at holde dem inde – de bliver på stedet. De går jo ikke, for de ved alle sammen, at det, der sker dem bagefter, vil være, at de kommer til at afsone på et mere ubehageligt sted. Jeg siger dette med henblik på at få denne pukkel ud af verden og også med henblik på, at vi ikke skal forøge vores fængselskapacitet ud over det strengt nødvendige.

Jeg vil i øvrigt blot sige, at den bemærkning, som justitsministeren havde til slut i sit indlæg, kan jeg fuldt ud tiltræde. Jeg har sagt det: vi skal forebygge fremfor at straffe, og jeg mener også, at vi skal begrænse anvendelsen af frihedsstraffe så meget, som det overhovedet er gør ligt, men naturligvis skal det være i overensstemmelse med retsopfattelsen, med retsbevidstheden, retsfølelsen og for resten også med den retssikkerhed, som vi alle ønsker der skal være. Det sidste kan naturligvis give overvejelser over for visse former for grov og hård kriminalitet.

Men jeg er altså åben for at drøfte, om ikke en indførelse af alternative sanktioner kan være en vej ud, men også en varig vej, og derfor må den forsøgsordning, der skal til forinden, sættes i gang på rette måde, og her kan jeg ikke følge ministeren. Jeg mener, det må være dette høje ting, der afgør, hvorledes dette skal sættes i gang, og at det ikke alene kan indskrænkes til dette område i hovedstaden, men at der må udvalgte dele af retskredse ude over landet med, og at det er tinget, der må tage stilling til denne ret afgørende ændring af vores straffesanktioner. Jeg vil være indstillet på positivt at medvirke til, at vi finder en form, der kan passe. Det gælder ikke mindst for en form, under hvilken arbejdet, der skal udføres under samfundstjenesten, kan være af fornuftig art, også i forhold til den, der skal udføre det, uden at det tager arbejde fra andre. Det kan være vanskeligt at finde, men lad os prøve på at finde vejen frem. Jeg finder, det er gode ting, der er rørt ved her. Jeg synes, det er i orden, at vi får drøftelsen om disse forhold, og jeg er som sagt indstillet på i positivt ånd at medvirke til, at det løses, uden at vi skal forøge vores fængselskapacitet ud over det absolut nødvendige.

Knud Lind (FP):

SF og Danmarks retsforbund har fremsat en forespørgsel til justitsministeren om fængselsstraf og resocialisering af de indsatte. En hel del af forudsætningerne for resocialisering har vi allerede været inde på i den tidligere debat om narkotikabekæmpelsen, som jo er en forudsætning for, at der kan ske en resocialisering. Det er i øvrigt mit indtryk, at denne ellers udmærkede debat måske kommer på et lidt for tidligt tidspunkt, idet overvejelserne angående samfundstjeneste og de problemer, der vil opstå i forbindelse med prøveordningen i København, endnu ikke er helt afklaret, idet der vil gå en tid, før man er klar rent personalemæssigt til forsøgsordningen. Der vil gå, så vidt jeg forstod ministeren, en 5–6 måneder, inden man er klar. Man kunne jo også i den forbindelse, som man tidligere har nævnt, spørge, om man kunne komme ned på en kortere tid ved samfundstjeneste i stedet for afsoning. Efter arbejdsgruppens forslag indebærer en dom til samfundstjeneste, at den dømte pålægges et vist antal timers ulønnet arbejde, som skal